

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 19 вересня 1981 року • № 113 (2997).

Ціна
2 коп.

ВЕЛИКИХ УСПІХІВ, «МАЛИЙ» ТРУДОВИЙ!

ПО-КОМСОМОЛЬСЬКОМУ

20 тонн цибулі, зібраної протягом дня — багато це чи мало? Відповіді на це запитання могли б студенти Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, які заготовляють го-родину у колгоспі «Росія» Новоукраїнського району. Саме таку кількість цибулі здають вони щодня в колгоспну комору.

З перших днів роботи студенти довели, що зміють працювати завзято, дружно, по-комсомольському. Змінні завдання вони щодня перевиконують на 20—25 процентів.

На знімку: другокурсниця механіко-машинобудівного факультету Раїса РЕВЕНКО — одна з кращих у роботі.

Фото Ф. ГОНЧАР.

НА КАРТОПЛЯНОМУ ПОЛІ

Місце дислокації загону учнів Кіровоградського технічного училища № 4 — колгосп імені Димитрова Вільшанського району.

Хлопці і дівчата прибули сюди, щоб допомогти сільським трударям

у збиранні пізніх культур, а конкретніше, у збиранні картоплі. У селі Доброму (тут працюють 26 другокурсників) учні за сім днів роботи зібрали 464 центнери бульб. До кінця «малого» трудового семестру ця цифра збільшиться ще в кілька разів.

Не нарадяться колгоспники своїми новими помічниками. Все у них виходить гаразд, все до заду. Постійно успіхами молодих цікавиться голова правління господарства І. Ф. Карамалак.

М. КОРДЮКОВА,
секретар — завідувач відділом учнівської молоді Вільшанського райкому комсомолу.

«КОЖЕН ДЕНЬ — УДАРНИЙ»

ПІД ТАКИМ ДЕВІЗОМ ТРУДЯТЬСЯ НА ПОЛЯХ КОЛГОСПУ ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА ЗНАМ'ЯНСЬКОГО РАЙОНУ ХЛОПЦІ І ДІВЧАТА ЗІ ЗНАМ'ЯНСЬКОГО ТЕХНІЧНОГО УЧИЛИЩА № 2.

Фронт їхньої роботи — 260-гектарна ділянка картоплі. За вісім днів молоді зібрала бульби на площі 70 гектарів. Не відстають від учнів ТУ № 2 і школярі району. Приміром, учні Знам'янської десятирічки № 6 і восьмичасної школи № 7 чистять цукрові буряки у колгоспі імені Кірова, а юні села Дмитрівки щодня після уроків поспішає на тік колгоспу «Україна», де перебирає кукурудзу.

Усього в «малому» трудовому семестрі нині бере участь понад 3 тисячі учнів.

Т. КРАВЦУН,
секретар — завідувач відділом учнівської молоді Знам'янського міськкому комсомолу.

Це свято бере початок від вересня 1970 року, коли вся мистецька громадськість України відзначала 125-річчя з дня народження І. Н. Карпенка-Карого. Саме тоді на-ху-гори Надія, який О. Е. Корнійчук влучно назвав столицею української драматургії, і народилася думка щорічно проводити в області свята театрального мистецтва.

Свято, яке починається сьогодні — вже одинадцате. Наш кореспондент зустрівся із заступником начальника обласного управління культури В. І. Махоріною і задав їй кілька запитань стосовно цієї події в культурному житті Кіровоградщини.

«Вересневі

СЬОГОДНІ РОЗПОЧИ-
НАЄТЬСЯ ТРАДИЦІЙ-
НЕ ОБЛАСНЕ СВЯТО
ТЕАТРАЛЬНОГО МИС-
ТЕЦТВА «ВЕРЕСНЕВІ
САМОЦВІТИ»

САМОЦВІТИ»

— Віро Іванівно, чим осо-
бливі цьогорічні «Вересневі
самоцвіти»?

— Не тільки це свято, а й увесь нинішній рік пройшов під знаком підготовки до двох визначних подій у житті всього нашого народу і, зокрема, театральної громадськості. XXVI з'їзд Комуністичної партії поставив перед нами нові завдання по-комуністичному виконання традицій, вказав шляхи далішого розвитку сучасного мистецтва. 100-річчя театру корифеїв — це велика історична віха в житті всього українського театру, — згадуючи цей славний ювілей, ми бачимо, як розквітло мистецтво в суспільстві розвинутого соціалізму, як стало набути широкіх народних мас.

«Вересневі самоцвіти» — це не тільки міра, це й підсумок діяльності театральних колективів області протягом року. А вже підготовка до нинішнього свята почалася з перших місяців року. В січні й лютому в усіх районах області проходили, як і звичайно, конкурси сільських драматичних колективів на кращу постановку радянської однокатинки, у березні — і ювілей — підбір багатостаткових вистав для участі в традиційній «Театральній весні», яка проводиться в травні.

Нинішнє свято особливе ще й тим, що у нас в області сформувалося немало хороших колективів. Серед них самодільний театр Вільшанського районного Будинку культури, який бореться за звання народного. До речі, в перший же день свята вільшанці покажуть у Кіровоградському Будинку культури імені Калішніна спектакль за п'єсою Арутюнова «Корості ігри».

— Як же заходи передбачено програмою свята?

— Їх дуже багато. А вже не самі лише театральні від-

значатимуть його — представники всіх жанрів випа-нуватимуть музу театру. До нас прибуло чимало гостей з різних кутків України — Ворошиловград і Пестави, Одеса і Херсон, Київ і Черкас. Серед них — науковці і діячі професійного мистецтва. На цьому святі хорова група з Черкаського музично-драматичного театру імені Т. Г. Шевченка виконає хор «Закувала ти сина солов'я» з музичної картини «Вечірниця» Петра Ніжинського, написаної ним до вистави шевченківського «Назар Стодоля» і поставленої вперше 1875 року Енн-саветградським артистичним суртком. У програмі свята — науково-практичні конференції, присвячені ювілею нашого театру, зустрічі з лекторами і акторами на підприємствах, в організаціях і колгоспах області. Закінчиться свято 26 вересня підбиття підсумків на виставі Надія.

— Чим характерний був минулий театральний сезон для мистців Кіровоградського обласного музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького?

— Перш за все — зміцнення творчих зв'язків з аматорами сцени. Їм наші майстри протягом року надавали особливу відчутну допомогу в підборі костюмів, створенні декорацій, виборі репертуару тощо.

Ну, і, звичайно ж, рік був сповнений напруженої роботи над новими спектаклями, серед яких особливо хочеться відзначити вистави «Вересні» за романом для театру Юрія Бондарева і «Талан» за п'єсою Михайла Старицького. Вірніше, що таланом багатим на творчі відкриття і знахідки стане й наступний ювілейний сезон, який починається в жовтні, одразу після закінчення обласного театального свята «Вересневі самоцвіти».

ЖИТТЯ СПІЛКИ

ПЛЕНУМ

Відбувся пленум Кіровоградського міськкому ЛКСМУ України.

Було розглянуто питання «Про хід виконання критичних зауважень, висловлених на XXXI міській звітно-підсумковій комсомольській конференції». З доповіддю виступив другий секретар міськкому ЛКСМУ України Сергій Зятин.

У зв'язку із закінченням строку повноважень міського комітету комсомолу пленум постановив скликати чергову, XXXII міську звітно-виборну комсомольську конференцію 23 січня 1982 року.

Пленум розглянув також організаційне питання. У зв'язку з переходом на іншу роботу Михайла Сірюка пленум уповноважив його під егідою першого секретаря міськкому комсомолу. Першим секретарем міськкому ЛКСМУ України обрано Володимира Кузика, який до цього був секретарем комітету комсомолу заводу «Червона зірка».

У роботі пленуму взяли участь перший секретар Кіровоградського міськкому Компартії України В. О. Соколенко, завідувач відділом організаційно-партійної роботи міськкому партії В. І. Сподін, перший секретар обкому ЛКСМУ України Олександр Січиг.

Відкривай, баскетбол, таланти!

Позавчора в Кіровограді почався республіканський турнір баскетболісток, результати якого входять до заліку III спортивних ігор молоді України.

Спортзал факультету фізвиховання Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна прикрашений прапорами спортивних товариств. 24 збірних команди областей республіки і міста Києва вишикувалися тут на урочисте відкриття змагань баскетболісток, котрі зборяться за нагороди III спортивних ігор молоді України. Учасниця турніру привітали голова обласного комітету О. П. Березан, представники комсомольських організацій міста, ветерани спорту, юні фізкультурники.

«Відкривай, баскетбол, таланти!» — ці заклики слова на червоному полотнищі, яке підняли студенти педагогічного інституту, стали девізом поєдинків.

Турнір баскетболісток триватиме до 25 вересня.

На знімках:
▲ Хліб-сіль — від юних.
▲ Баскетболістки Кіровограда перед першим поєдинком.
▲ Судді взяли за роботу.
▲ Момент гри між командами Чернівецької та Житомирської областей.
Фото В. ГРИБА.

(Про деякі підсумки змагань за програмою Ігор, у яких взяли участь збірні області, про перші результати турніру, що триває в Кіровограді, читайте на 4-й стор.)

ПРОНО

ДУМКИ, ВІДУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ВІСКОМУ

у «Октябрь» за цей рік була розповідь Євгена Іва. Вона присвячена відвідуванню Новоархангельського району. Як відомо там дає наші армії. Це був шана, підминаючи зсас на скід. Це був перасного розгублення, але ладної доблесті захисни-

о має підзаголовок «До-а з перших боїв Великої лачення викликає подив, як це — документаль-

відь, починаєш розуміти ого ввібрала найстрашні-чення і спогоди ветера-тьби у Підвисокому, від-пам'яті і листи підписо-утній документ, де уми-к фантів, розповідь під-огодом, збиранням ос-

брами». З одного з-ного, кіровоградський ку-ранкурт-на-Майні, Па-

лом викликає необхід-ти героїну підвисокої ой мозаїчності, переліку аповіда Е. Домітатовсь-

адним учасником тих по-досліджень відбиток на іційну температуру. Дла-тим текстом, це та пуб-лікація миттєвого звернення

конкретні людські долі, несе відомо про них, ба-Але пошук триває.

но перепадає це одну-ти увагу громадськості інськом селі, колектив-ну неспадкованого подвигу-урок історії.

В. ПАСІЧНИК.

МЯТИНЬ, МАРУТА ТА ІНШІ...

З ТВОРЧІСТЮ нашого земляка Костя Оверченка читачи вже давно знайомі. Його поезії публікувалися на сторінках обласних газет, у журналах «Вітчизна», «Дніпро», «Перемога», «Барвінок». Латвійські періодичні видання вміщують його переклади творів українських поетів і прозаїків.

Знання латиської мови дозволило К. Оверченку серйозно зайнятися перекладами творів письменників братньої республіки на українську мову. В багатьох журналах і альманахах ми вже читали його переклади з латиської віршів Я. Судрабкіна, М. Кемпе, А. Елксне. Почавши з поетичних творів, перекладач згодом перейшов до прози. Книжки для дітей та юнацтва вийшли у видавництвах «Веселіна». Їх охоче читають і дорослі.

Недавно на полицях книжкових магазинів з'явилася повість Лаймоніса Вацпеліса «Лісальські хлопці».

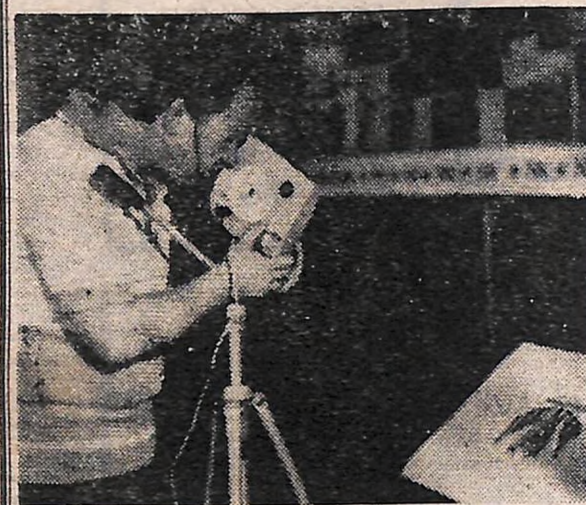
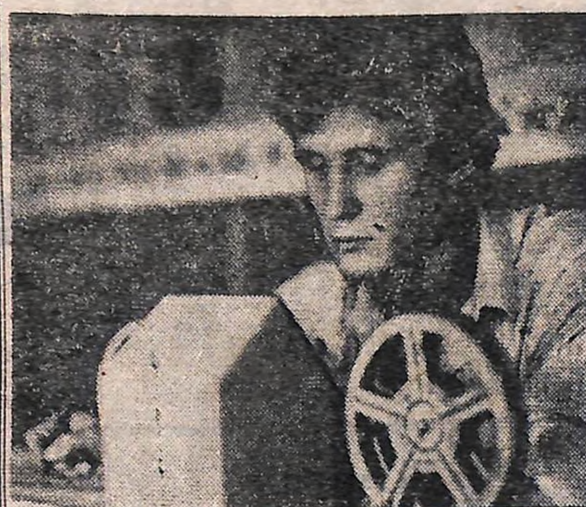
Описані в книзі події відбуваються у перші роки визволення Латвії від фашистських загарбників, коли ще точилася запекла класова боротьба. Це миттєва мена й на перший погляд тького острівного селища Лісала.

Письменник зосереджує свою увагу на житті однієї сім'ї. В центрі подій — учень Мартинь, батьки якого загинули на війні. Автор знайомить читача зі справжніми героями, носіями передових ідей, що утверджуються і зовисують світ. Їм протистоять ті, хто заступає себе прислужництвом фашистам. Поступово ми переконуємося, що і Мартинь, і його подруга Марута, і учитель Юрій Земліс є носіями нового в житті не тільки школи чи селища, а й усього народу. І навчання, учителька Емлі Роне, брати Лісалу-сієн, латиські банди Річард Ікманіс зображені ліце-мірними й жорсткими. Це — класові вороги, і примирення з ними не може бути. Вони ще сильні, але приречені. У них немає майбутнього.

До безперечних достоїнств повісті слід віднести те, що згадані двох протилежних таборів показано на цілком життєвому матеріалі. В цілому ж книга це раз засвідчила письменницьку зрілість Лаймоніса Вацпеліса. Відчувається логічна збалансованість усіх родин повісті, привабливе її колорит. Українські читачі, безперечно, будуть вдячні не тільки автору, а й перекладачці, зросла майстерність якого свідчить про постійну роботу над словом.

В. ЯРОШ.

м. Кіровоград.

ФОТОРЕПОРТАЖ

МИ І ЗАВОД

Данко для нас — не тільки символ самопожертви, а й ідеал невтомого служіння людям.

«Данко» — так вирішили ми назвати нашу студію любителів фільмів. Слави діла трудяників Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів їхні трудові звитяги і творче горіння — асе це знаходить відображення у стрічках студії. Сучасний робітник — який він у будні і в свята? На це питання ми даємо відповідь у багатьох роботах.

Фільми «Наша Юля», «Робітники», «Суперники Ісара», відзначені призами на обласних конкурсах. Добре відомий кіровоградцям фільм «Прожити за тебе», якому на республіканському конкурсі у Києві присудили друге місце. Десять років діє об'єднання заводських кіномато-рів. Десять років творить кінолітопис життя робітничого колективу підприємства. Нас 12 чоловік — активістів студії. Маємо свого сценариста — начальника відділу раціоналізації та винахідництва Валентина Гензова, оператора — слюсаря Бориса Беренна та шліфувальника Володимира Шустова. За художника-оформлювача — інженера Сергія Григор'єва. Кореспондент заводського радіо Лариса Пилипенко — диктор. А керує студією режисер Віктор Якутов.

Г. РЕЗНИКОВ.

На знімках: С. ГРИГОР'ЄВ працює над художнім оформленням фільму; знімає керівник студії В. ЯКУТОВ. Фото автора.

СПАСИБИ,

КУЛЬТАРМІЙЦІ

Нещодавно до нас заїтали культармійці районного Будинку культури. В концерті, який пройшов під девізом «Тобі зв'яжем,

XXVI з'їзд», виступила вокально-інструментальний ансамбль. Дуже сподобався нам пісню у виконавці соліста ВІА Володимира Тихоступа — «Малинівка», пісня з кінофільму «Я — Шаповалов Т. П.» та інші.

Гарно читали вірші, співали, танцювали Лідія

Узрихіна, Антоніна Гаспенко, дві Наталки — Тихоступ та Алхімова.

А після концерту відбувся вечір відпочинку молоді села, під час якого не вмовляли музика, жарти.

Т. КОЛОТІЙ.

с. Ганно-Леонтозичево

Устинського району.

СТУДІЇ

«Пролісок» —

значить перший

При нашій районній газеті уже п'ять років працює літературний гурток «Пролісок». Людей різних професій об'єднує в ньому любов до художнього слова і жадоба творчості.

Є в нашій газеті суботня «Сторінка вихідного дня», котру, як правило, готують члени літературного гуртка. Володимир Красько, бухгалтер за фахом, часто друкує тут свої гуморески, які подобалися нашим читачам. Постійну прописку одержали на сторінці оповідання Марії Задорожної, присвячені морально-етичним проблемам. Перші свої прозові твори надрукували тут студент Володимир Клейко, кіномеханік Федір Лопачук.

Є у нас і поети — колгоспник Олександр Нісчук, будівельник Леонід Клейко, робітник Любоп Гаврилюк, студентка Людмила Полюк, школярка Ірина Клейко та інші.

Серед літературників — шістдесятилітній Павло Дем'яненко і молодий Михайло Нісчук, котрі осілюють колгоспне село, трудові будні хліборобів. Одна з поезій М. Нісчука стала пісню. Автор музики — самодіяльний композитор Т. Сапожок.

Т. БОРИКУН,

вчителька, член літературного гуртка «Пролісок». м. Мала Виска.

ЗУСТРІЧІ І ЗНАЙОМСТВА

Цього літа муза мандрів завела мене з дзюма ціназими поетами — батьком і сином Спринчанами. Броніслав Спринчан родом із Каміні, що на Новомірогородщині. Він — автор багатьох книг оригінальних віршів і перекладів з білоруської. Син його Вадим видав цього року першу книжку. Обидва вони своєрідні і до того ж напручають різні поети.

Кілька слів про Спринчана-малодшого, вірші якого з радістю пропоную шанувальникам поетичного слова. Перша його поетична засвідчила прихід в літературу таланту небуденного і з загальних рисах цілком сформованого. Вчитуючись у його поезії, відчуваєш усю повноту напруги душі тонкої, вразливої, схильної до вдумливої зосередженості, ліричної медитації. Цікаво простежити за примхливіми, іноді несподіваними поворотами неспокійної, одинокі в ліричній плоть чуттів авторської думки, у якій яскраво відбився діагностичний взаємозв'язок — «світ радості і світ печалі».

Втім, краще кай про це розказують вірші молодого поета.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

Вадим СПРИНЧАН

СВЕТ

НЕДЕЛИНИЙ...

На сельской улице

Рябит столетний вяз,
Пробита крона светом.
Прошел тяжелый МАЗ,
Груженный щедрым летом,
И Млечный Путь пролет —
В лучах роеные пыли...
Как прах и как пролог
Других миров и былей.
И на заборе вьз
Белесой паутины —
Как с этой жизнью связь —
Дрожит неотвратимо.

Цвела созвездьями сирень.
И был неповторим и вечен
И этот светлый майский день,
И этот звездный майский вечер.
Весь мир от счастья захмелел.
И заповедали грозди.
Чтоб каждый,

помян о земле, —
Возек не забывал про звезды.
...Осыпался тот вешний цвет.
Но те слова не отзывали.
Ведь счастье — неделимый свет:
Свет радости и свет печали.

Весна

запаздывает

Очнулись первые деревья.
— Уже и клену не до сна.
Но к солнцу тропкой нездоровья
Ступает робкая весна.
Дожди собератся не успели.
Озябла на ветру лоза.
Того гляди, метелью белой
Зима вернется назад.
Ударит крупною свинойгой,
И тихой нотой болевой
Пронзят взм душу крик
скалпцовый
И голос плиски над водой.
Томительное ожиданье.
Весь мир заповолен госткой.
И длится противостоянье
Реки и гучи холостой.

Наступает пора
Подведенья итогов.
Помолчим у костра
Перед новой дорогой.
Памя,

заболонь жги.
Чтоб достигь сердцевинный
Пусть сгорают грехи,
Искупаются вини!
Не пристало роптать
На людей и на долю.
Чтобы чистым восстать, —
Сердце высвети болью!
Все дары раздарить —
Разве участь плохая?
Ах, как славно горит,
Высоко полыхает!

НА СТЕПОВІЙ ДОРОЗІ

ОПОВІДАННЯ

На Кам'янику їхали у двох колясках. Після Ду-босар і Балти потяглися козацькі поселення. І ко-ло другого дня, уже по-ли другого дня, уже по-обіді, сріблясто-пушкін-тіла стрічка Бугу, Пушкін-жавао вискрибнув з ко-ляски, скинув широку, ні-ляски, шинель з пелє-риною. Про ці краї йому розповідав Долгоруков. Тоді його дуже вразила козацька Марусі. Її разом з зачки Марусі. Потьомкін односельцями. Потьомкін купив у Єлисаветградськ-кого поміщика. Перевіз на Буг, на той час прикор-донну річку — за нею бу-ла Оттоманська імперія. Під час переїзду похоло-ла дізнача молодого сол-дата, і той просив, щоб залишили його на кордоні. Не дозволили: гогувався наступ на турків. Після війни мав повернутися. Та не повернувся.

по тому поверненні здава-лись уже не своїми. До-рога збігла вниз, де заму-лені береги поросли осо-кою. Ще здала Пушкін за-приміг біля броду юба-бу, багато возів. Коли під їхали ближче, гурт розступився, даючи доро-гу. І тоді до подорожжан підбіг невисокого зросту чоловік, зігнувся у низько-му поклоні.

— Прощу-с вибачити, Зеразницький, майор у відставці.
Давдов і Пушкін мовчи-ки розглядали майора. На ньому був куценький жупанець; прозорі, ніби скляні очі улетіли до біг-ли. Виявилося, місцевий поміщик Зеразницький уже другий день приймав у себе гостей: родичу, приятеля, поміщика з Ольгополю капітана Анд-рія Жакховського. Ще ви-явилось, що водночас за-

го полку, де за старшого — шляхтич із Поділля Костянтин Бриган. Зераз-ницький запрошував його до себе, але той не поспі-шав з візитами. Сьогодні до Зеразницького точилися розмови про ко-зака, хтось гаряче підби-вав кріпаків тікати на Буг. Та ось приїхали з Ольго-полю Жакховські. За чар-кою повідав: майор про-своє біду. Вирішили по-слати за Бриганом. За якийсь час той з'явився у супроводі козаків. Жакхо-вський побачив його у вік-но — і від несподіванки задерзав: це був його колишній кріпак. Згадали-ся «жалобні» листи на ім'я ноборосійського гене-рал-губернатора, поїздки в Херсон, нічні заїдки під хатою Василяного. А тепер ось він, зіскакує з коня, в аже його до воріт, обгрішує пиліоу з чобіг,

каже щось козакам, які його супроводять, і пря-мує до світлиці. У Жакхо-вського дрижать руки, він кидає на стіл шматок не-доїденої яловичини.

— Не можна злодія ви-пустити, — каже Зераз-ницькому.
Послаги за жандармом у Єлисаветград. Але коза-ки зустріли його ще з до-рози і без особливих ус-

каже щось козакам, які його супроводять, і пря-мує до світлиці. У Жакхо-вського дрижать руки, він кидає на стіл шматок не-доїденої яловичини.
— Не можна злодія ви-пустити, — каже Зераз-ницькому.
Послаги за жандармом у Єлисаветград. Але коза-ки зустріли його ще з до-рози і без особливих ус-

Григорій ГУСЕЙНОВ

Зеразницький злякано заціпав, але змовчав. Рі-шуче відкривши дверцята коляски, Пушкін зіскочив на землю. Хто він, цей Костянтин Василяний? Пі-шов берегом. Зненацька почула за спиною чийсь окрик. Озираючись. Його наздоганяв літній козак.

— Я чуз, як ви розмо-ляли із Зеразницьким, то-му й наважився... Він помовчав, — Чи не допо-могли б ви визволити на-шого осаула?

Пушкін замислився. Не хотілося визнавати свого безсилля. Чи здизувався б козак, коли б дізнався, що і за ним теж стежать за кожним його кроком? Що від жандармського ока тікає він сам до Ка-м'янки...

— Ні, — сказав Пушкін рішуче, — на жаль, я не маю такої можливості. Та у мене є особливий золо-тий, ось він взм зарезити, — і додав, заспокоюючи козака, а заодно й себе: — Ця монета приносить удачу.
Він простяг козакові зо-лотий. Стояли мовчки. Козак думав: «Хто цей дивний молодик? Що мо-же він знати про удачу?» Коли вони разом з Василя-ним утікали від пана, під-палили панську конюру. Їх годі не спіймали: — ото бу-ло удача!...
... Ще кілька верст — і буде поштова станція, — вдвоє вони посміхнувся Давидов, коли вибрався на другий берег. Карига хутко котилася степовою дорогою...

м. Помічна.

III СПОРТИВНІ ІГРИ МОЛОДІ

Виправдання —
тільки перед собою

Якщо переглянути адреси колективів фізкультури, спортивних клубів, у яких тренуються юні стрільці області, помітно, що їх географія досить вузька. А точніше, ніякої географії не існує. Бо тільки в Кіровограді створено секції, де останнім часом з'явилася кілька перспективних спортсменів, котрі отримали путівки на республіканські турніри. Але вони рідко появлялись у списку лідерів. Ось і на цей раз, під час змагань, які входять до заліку III спортивних ігор молоді України, збірної області відомості в цих турнірних таблицях так далеко, що отримала нулі. І знову довелося зауважувати: через брак зразкових баз, спортивної зброї кіровоградці не зуміли зробити кроку вперед ні в масовості, ні в майстерності. Та й досвідчених тренерів у нас дуже мало. Ось і — програш.

Більші надії покладались на стенодівки тренера І. К. Вілного (ДСТ «Колос»). Але вони цього року досить успішно виступали на турнірах, організованих центральним районом сільськогосподарського товариства. Проте через хворобу деяких стенодівків, через несподівані зриви під час змагань кіровоградці втратили свої позиції. І всі вони першими зробили внесок у копилку нашої збірної — 45 очок.

А потім були поєдинки футбольних збірних спортивних товариств. За збірну команду авангардівців республіки виступали представники Кіровоградщини В. Ганчев, П. Кілик, О. Трегуненко, О. Дікулич, С. Степанко, С. Лимонченко, О. Доценко.

Ю. Мартиненко, В. Ротару. Футболісти «Авангарда» переможно завершили змагання, і в копилку області було записано ще 102 очка.

Нулі привезли кіровоградські гандболісти із турніру в Івано-Франківську. Тренери пояснюють цю невдачу тим, що наші спортсмени грали з досить сильними командами — Сумської, Івано-Франківської та Львівської областей. Дивне виправдання.

Вперше взяли участь кіровоградці у змаганнях з кінного спорту. Представник Онуфріївського кінного заводу Сергій Телішкін приїздом додому 22 очка.

Не з порожніми руками приїхали з турніру веслярів. Вони хоч і були у командному заліку п'ятнадцятими, та все ж набрали 106 очок. Найбільший тут вклад спартаківців (66,4) та спортсменів «Колоса» (43), мінімальний — залізничників та авангардівців.

І ось поєдинки в Кіровограді. В двох спортивних залах педінституту змагаються баскетболісти. Наші земляки виступають у четвертій підгрупі, де їхні суперниками стали команди Волинської та Донецької областей.

Перші матчі на турнірі закінчилися так: Чернігівська — Житомирська область — 58:49, Кіровоградська — Волинська — 77:76, Одеська — Полтавська — 69:33, Київ-1 — Львівська область — 61:68, Закарпатська — Чернігівська — 49:36, Хмельницька — Кіровоградська — 63:64, Волинська — Донецька — 58:69, Київ-2 — Запорізька — 71:55.

«Зірка» —
«Стахановець» — 5:0

Рішним було становище клубів у таблиці п'ятої української зони перед антиним поєдинком. Третій замість останнього — дванадцять третє місце, а господарі — п'ятнадците. Нагадаємо, що в першому колі сильнішим виявився футболіст «Стахановця» — в себе вдома вони здобули перемогу з рахунком 2:1.

Нині над гірниками нависла загроза шибуття з

обидвох його гравців і примусив голкіпера Юрія Кубинкіна виїхати м'яч із сітки своїх воріт.

Після відпочинку кіровоградці знову ведуть настрій усіма ланками. Нападаючим у цьому допомагають півзахисні і захисні лінії. Це дає позитивні результати. На п'ятнадцятій хвилині на табло вже 4:0. Автором гола втретє став Алексєєв. Окріплений цим,

- ▲ БАСКЕТБОЛ:
ПЕРЕМОГЛИ
КІРОВОГРАДКИ 53:52
- ▲ «ЗІРКА» ВЗЯЛА РЕВАНШ
- ▲ СХОДИНКИ КРОСМЕНІВ
«АВАНГАРДУ»

лігги. І вони намагаються зробити все можливе, щоб не зазнати поразки.

Півгодини гра проходила майже при рівній боротьбі. Потім перевага була на боці господарів. Дедьдич дев'ять хвилин — матч. Олександр Алексєєв відкриває рахунок. Через чотири хвилини він подвоює результат. Невдовзі Сергій Радченко у штрафному майданчику «Стахановця»

господарі позв'язують атаку. Коли йшла остання хвилина гри і абсолютний поєдинок трибуни стадіону, Алексєєв забиває п'ятий гол. Ці два очка дозволили кіровоградцям переміститися в турнірній таблиці на дві сходинки вище — тобто на тринадцату.

Наступний тур у вікторію — 22 пересня. «Зірка» в Горлівці зустрінулася з місцевим «Вугільником».

У перерві під час цього матчу величій групі спортсменів фізкультурних та комсомольських активістів, тим, хто великосприят розвинути спортивно-масової роботи в колективах фізкультури, було вручено грамоти обкому ЛКСМУ та обкомспорткомітету, а також вони нагороджені на честь 50-річчя ГПО.

ЛЕГКОАТЛЕТИЧНИЙ КРОС

Фінал традиційного обласного осіннього профспілково-комсомольського легкоатлетичного кросу відбувся на лісових трасах на околиці Новомиролаївки (м. Кіровоград). У ньому взяли участь збірні обласних рад спортивних товариств профспілок.

НА ЛІСОВИХ ТРАСАХ

Першими стартували молодші дівчата. Дистанція — 1000 метрів. Перемогла представниця «Колоса» Галина Котова з Гайворона. На дистанції 2000 метрів змагалися юнаки цієї ж вікової групи (1966—1967 років народження). Тут не мав собі рівних авангардівець з Олександрії Олександр Коростені, який фінішував з результатом 5 хвилин 50 секунд.

Серед старших дівчат 1000 метрів найшвидше пододала світловодська авангардівка Алла Моргайленко. Старші юнаки (1964—1965 років народження) мірялися силами на дистанції 3000 метрів. Першим фінішував стрічку перетнув олександрієць Віктор Коваленко (8 хвилин 56,5 секунд).

Юніорки (1962—1963 років народження) додали двохкілометрову трасу. Найкращий результат показала Олена Дулка з Олександрії. У юніорів дистанція 5000 метрів. Кіровоградський Микола Гордовий із заводу «Червона зірка» подолав її за 15 хвилин, 38,8 секунд.

Стартують жінки. Краще за всіх 3 кілометри пробігла авангардівка Ольга Демеха — 11 хвилин 51,3 секунди.

Останнім видом програми був забіг на 800 метрів у чо-

ловиків. Добру фізичну й технічну підготовку продемонстрував майстер спорту із Світловодського району (ДСТ «Колос») Ігор Брєзлавський. Від старту і до фінішу він не поступився лідерством нікому і фінішував з результатом 23 хвилини 10 секунд.

У командному заліку найвища сходинка дісталася кросменам «Авангарда». Другими були спортсмени «Колоса», третіми — «Буревісника»!

Прапор поєдинків опуклого. В протоколі внесені останні результати. Добре дає цих змагань підготувалися авангардівці Олександрії (тренер Микола Жереб'як), з яких в основному й складалася команда обласної ради товариства. Прикро за кросменів студентського товариства «Буревісник» (голова обирали М. Є. Фукс). Команда не була повністю укомплектована, за що у трьох видах програми одержала штрафні очки. Жодного члена цього колективу не включено до збірної області. І це там, де є факультет фізичного виховання. Коментари зайві. Набагато кращі результати чекали і від спартаківців, які також не представили у збірній.

В. ШАБАЛІН.

«ДІТИ НА ПІДРОСТІ»

— ВИЗНАЧАЄ ЦЕЙ ВІК СЛОВНИК ДАЛЯ

МОЖНА сказати інакше: людина, що виростає з дитинства. Людина, що відкриває для себе світ. Вона здатна створювати для себе авторитети і розвинувати їх. Швидко захоплюється і розчаровується. «Важкий вік», — кажуть про вік підлітків.

А ось один з епізодів такого віку. Уявіть собі вечір у малолюдному місті. Двоє підлітків — високий і малий — йдуть до зупинки автобуса. Вони тут уперше. Навколо ні душі. Раптом попереду з'являється група хлопчаків. Йде прямо і не спіх. Група досить різноманітна: від десятирічних «пацанів» до сімнадцятирічних парубків. Нарешті, зустріч, точніше, оточення. Лідер, оцінивши високого, поцікавився:

— Пат, а паташонка ти де знайшов?

Всі засміялися. Але білки не було — ватажок дав команду: «Пропустити».

Далеко не завжди подібні зустрічі закінчуються мирно. Але майже завжди, побувавши у школі, почуш про «важкий» підлітків.

Я був в одній із шкіл Кіровограда. Хотів познайомитися з класом, де називалися «герої».

— Я скоро з глузду з'їду! Ні, він не дурний, цей Мишко. Просто він моральний виродок. Ніякого сорому за свої вчинки, — так емоційно охарактеризувала його підліткового класний керівник.

Вона потрапила в Кіровоград по розподілу. А в педагогіці, мабуть, випадково... Уявіть собі дивака, який хоче наповнити водою діжку без дна. Може, він цього не бачить, а можливо, обманює себе й інших. Не усвідомлюючи безглуздості даної роботи. Спроби ж формально поведінки без дна. Скільки не говори, що треба бути хорошим, а не поганим, що треба вчитися, а не прогулювати, не порушувати встановленого порядку, — зміни у свідомості «важких» нелегко чекати. І було б, мабуть, дивно, якби, пообіцявши в сто п'ятий раз: «Я більше не буду», Мишко справді став слухняним хлопчиком.

— Розбирали на класних годинах! — питаю.

— Скільки разів! З четвертого класу.

— А на батьківському комітеті!

Мишко кивав. Його соромило, сварили.

— А було коли-небудь соромно?

— Ні.

Але підліток симпатична людина. Правда, дуже вразлива. А хіба — краще бути «товстошкірим»? І впертий він, і негативіст, і слів не розуміє. І, зітхаючи, благас: «Поясніть мені хто я — дорослий чи дитина?», «Скажіть, можу вважати себе людиною чи я всього-на-всього невротичний?»

Захоплення.
Фото О. ГОРДІВЧИХ.

ПЕРЕХІДНИЙ вік справді важкий. В першу чергу для самого підлітка. Він не може поки що зрозуміти, що з ним відбувається. Він часто імпульсивний: спочатку зробив, потім подумав. Як ось.

Сашко потрапив у дитячу кімнату міліції з перебинтованою головою. Підібрали його на автовокзалі, де спав три ночі. Там же знайшов «друга». А той ударив по голові, забрав чемодани і втік. Що ж робив Сашко на автовокзалі? Хотів поїхати додому, в село на Черкащині. Втік із училища. «Бо там немає ванни». В його аргументах — ніякої логіки. Адже вдома також немає

ванни. Грошей на квиток не залишилось. Яким способом хотів поїхати додому, не знає. А після цього хоче знову в училище.

І тут, по-моєму, важливо, щоб хлопця зрозуміли, не залишили без підтримки. Бо дії і вчинки не завжди можна оцінювати за зовнішнім результатом. Я запитав у Сашки, чи не вважає він, що більшість ровесників перевершили його. Приміром, вчаться краще, читають більше, музикою займаються.

Ні. Гіршим і дурнішим за інших Сашко себе не вважає. Адже тільки він намілює спати на вокзалі. (До речі, і ті, хто організовує

крадіжки в підвалах, так само «самоутверджуються». Не велосипеди, не капوشі і черевки та інші дріб'язки потрібні їм, а — «самоутвердження»).

По-моєму, перша і головна особливість «важких» — загальмований процес народження громадянина. У книзі «Народження громадянина» В. О. Сухомлинський підкреслював, що друге народження людини відбувається у підлітковому віці. У людини відкриваються очі на світ, вона, як ми кажемо, починає бачити свою зірку.

До спілкування з «важкими» я думав, що і в них — усіх! — є кумири, ідеали, улюблені герої.

— Хто з героїв кіно, книг тобі подобається?

— Ніхто.

— А Павло Корчагін!

— Не читав.

— А може, хтось у житті!

— Ні, — повторює байду-же.

Ось так. Просто і... страшно. Людина нічим не дорожить, нікого не любить.

Але є в роботі з підлітками цікаві моменти. Один з них, на мою думку, найголовніший. Саме в цьому віці в людині шукає виходу інтегральне почуття відповідальності. І це почуття має передатися комсомольським організаціям, де навчаються Сашки, Мишки... Це почуття має передатися батькам і просто дорослим. Адже «важкий» — не значить втрачений.

О. КРАВЧЕНКО,
начальник інспекції у справах неповнолітніх Кіровського РВВС.
м. Кіровоград.

УВАГА ПІДЛІТОК!

Редактор В. СТУПАК.

«Молодий
комунар»

Дорогий,
друзе!

ТРИВАЄ ПЕРЕД-

ПЛАТА НА ТВОЮ

ОБЛАСНУ МО-

ЛОДІЖНУ ГАЗЕ-

ТУ НА 1982 РІК.

НАГАДУЄМО: ПЕРЕДПЛАТУ МОЖНА ОФОРМИТИ В УСІХ АГЕНТСТВАХ І ВІДДІЛЕННЯХ «СОЮЗДРУКУ», А ТАКОЖ У ГРОМАДСЬКИХ РОЗПОВСЮДЖУВАЧІВ ПРЕСИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ, У КОЛГОСПАХ, ОРГАНІЗАЦІЯХ ТА УСТАНОВАХ.

Передплатна ціна на рік — 2 крб. 40 коп.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-45-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу зголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; інформаторської — 3-61-63; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компарії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.